

dem, blot for at fremme Kunsten. Jeg troer dog ikke, at man behøver at anvende saa mange Ord med Hensyn til Capitalisterner; de ville nok finde paa, hvorledes de skulle placere deres Penge, og man kan være sikker paa, at de ikke ville lade sig narre af saadanne philanthropiske Hensyn. Derfor forekommer det mig i høi Grad besynderligt, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds kunde blive noget allarmet over nogle Ytringer i samme Retning, som ere komne frem under denne Sag. Han sagde nemlig: Gudbevares, her gaae vi hen — han sigtede navnlig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) — og paa den allerforkasteligste Maade vise Veien for disse Folk, som man netop nu skulde see at komme ud af det med, nemlig disse Pengemænd og Kunstnere; man viser dem, hvad de skulle forlange, og at de skulle kræve saameget Mere, idet man siger, at de ikke ville have Udelmodighed til at gjøre det for Ringere. Jeg troer dog, at det ærede Medlem kan berolige sig; thi nogen Veiledning behøvede de Bedkommende ikke, og den har ikke den fjerneste Betydning. Faren er vistnok tilstede, ja der er sikkert mere, end hvad man kan kalde en Fare; thi for mit Bedkommende staaer det som en Sikkerhed, at Pengemændene ville lade sig lede af, hvad deres Forhold kræve i finantziel Henseende; de ville sandelig ikke lade sig lede af Ytringer her, men af den evige Lov, som altid vil følge af Menneskelighed. — Endelig havde det ærede Medlem ogsaa en ganske overordentlig Tillid til den Kjøbenhavnske Befolkning, idet han meente, at det var den, til hvilken vi skulde overlade Sagen; han brugte Udtryk, som om man paa den Maade kunde vælte hele Ansvaret over paa den Kjøbenhavnske Befolkning, og han sagde nogle smukke Ord til Kjøbenhavnerne. Det er nu ikke altid, at disse faae smukke Ord her i Salen, og jeg misunder dem virkelig ikke, hvad de i saa Henseende kunne faae; jeg vilde tværtimod ønske, at de maatte faae dem i rigeligere Maal, fordi jeg troer, at de fuldkommen have Krav derpaa, navnlig hvor det kan være af Betydning for dem; men de være kun ilde tjente med, at man sagde, det skulde være deres Sag at

varetage Kunsten, thi med al Agtelse for Kjøbenhavns Befolkning — og den har jeg i meget høi Grad — vil jeg dog indrømme, at der i den findes endog et overmaade overveiende Element, hvis Sands for Kunsten kun er meget lidt udviklet. Man kan altsaa ikke i denne Henseende henvise til Kjøbenhavns Befolkning en masse. Derfor der skulde være Spørgsmaal om en Organisation af denne Sag, og man ikke vilde gjøre den til en Communesag, hvad jeg ikke antager er Mening; og hvad jeg med al Agtelse for Magistraten og Byens Repræsentation heller ikke troer vilde være heldigt, vil man altsaa ganske lade det berøve paa Tid og Leilighed, hvad der kan komme ud deraf; men det anseer jeg for at være noget aldeles Horribelt. Jeg troer derfor virkelig ikke, at man kan have en saadan Tillid enten til Cultusministeren, Kunstnerne, til Pengemændene eller til Kjøbenhavns Befolkning i den Forstand, hvori den blev fremsført af den ærede Ordfører for Mindretallet, men jeg troer heller ikke, at han selv nærer denne Tillid. Hans Ytringer derom kom noget tungent, og han maatte lette sin Betydning i den Henseende ved at sige: Herre Gud, kan det ikke gaae, kunne vi gjøre Sagen om igjen; det er et meget uskyldigt Forslag; men dette forholder sig netop ikke saaledes. Den ærede Ordfører for Mindretallet har en Fornemmelse af, at det ikke gaaer med al denne Tillid; han siger kun: Naar det ikke gaaer, gjøre vi det om igjen, men dette kan, som sagt, ikke lade sig gjøre; thi set at man fik Theatret overdraget til en privat Entrepreneur, at der gik 5 eller 10 Aar, eller maaffee mere, og at det da viste sig, at det ikke gik, hvem skulde da tage Bestemmelse om, at vi atter skulde overtage Theatret? Det vilde efter al Sandsynlighed ikke være os i vor Heelhed. Unegtelig maatte Folkethinget være med dertil, men det er tvivlsomt, hvormange af os her da ville være tilstede, og selv for vort Bedkommende vilde jeg trods den Forsikring, vi fik af den ærede Ordfører for Mindretallet, ansee det for yderst tvivlsomt, om vi vilde gjøre Sagen om igjen, naar vi om 5 eller 10 Aar faae, at det Hele gik galt; vi vilde neppe, naar det Hele var blevet rigtigt forkluddret, tage fat der-